

- 6) Czy art. 17 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które przewidują ingerencję w postaci pozbawienia własności, następującą bezpośrednio na mocy ustawy i bez odszkodowania, w zawartą między dwiema osobami prywatnymi umowę dotyczącą emerytury zakładowej opartej na formule bezpośrednio zdefiniowanego świadczenia, na niekorzyść byłego pracownika przedsiębiorstwa, które zabezpieczyło wypłatę emerytury zakładowej i nie znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej?
- 7) Czy ustawowo nałożony obowiązek niewypłacania przez byłego pracodawcę osobie mającej roszczenie o emeryturę zakładową części uzgodnionego wynagrodzenia (uzgodnionej emerytury zakładowej) oznacza jako naruszenie swobody umów naruszenie prawa własności pracodawcy?
- 8) Czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które pozbawiają własności bezpośrednio na mocy ustawy i nie przewidują innej możliwości zaskarżenia pozbawienia własności niż w drodze powództwa przeciwko beneficjentowi pozbawienia własności (byłemu pracodawcy i dłużnikowi umowy emerytalnej) o odszkodowanie i zwrot [odebranej na podstawie tych przepisów] kwoty pieniężnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1979, L 6, s. 24.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 204, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 14 marca 2019 r. — R.N.N.S./Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-225/19)

(2019/C 187/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.N.N.S.

Strona przeciwna: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sądowy środek odwoławczy, o którym mowa w art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego ⁽¹⁾, od ostatecznej decyzji w przedmiocie odmowy wydania wizy opartej na podstawie, o której mowa w art. 32 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a) ppkt (vi) kodeksu wizowego, stanowi w poniższych okolicznościach skuteczny środek prawny przed sądem w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (karty), gdy:

— w uzasadnieniu decyzji państwo członkowskie poprzestało na wskazaniu: „został Pan uznany przez jedno lub więcej państw członkowskich za zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 19, a obecnie art. 21 kodeksu granicznego Schengen lub za zagrożenie dla stosunków międzynarodowych jednego lub więcej państw członkowskich”;

- w decyzji ani w administracyjnym postępowaniu odwoławczym państwo członkowskie nie wskazało, który konkretnie powód lub powody — spośród czterech wymienionych w art. 32 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a) ppkt (vi) kodeksu wizowego — został powołany;
- państwo członkowskie nie udzieliło w postępowaniu odwoławczym bliższych merytorycznych informacji lub uzasadnienia powodu lub powodów stanowiących podstawę sprzeciwu innego państwa członkowskiego, względnie państw członkowskich?
- 2) Czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym można mówić o dobrej administracji w rozumieniu art. 41 karty, w szczególności w związku z obowiązkiem uzasadniania decyzji przez wydające je instytucje?
- 3) a) Czy na pytania pierwsze i drugie należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli państwo członkowskie wskazałoby w ostatecznej decyzji w przedmiocie wizy rzeczywiście istniejącą, a przy tym wyraźnie określoną możliwość wniesienia środka odwoławczego w innym państwie członkowskim, do określonego z nazwy właściwego organu w tym państwie członkowskim (względnie w państwach członkowskich), które złożyło (względnie złożyły) sprzeciw w rozumieniu art. 32 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a) ppkt (vi) kodeksu wizowego, w ramach którego to postępowania przedmiotem rozpoznania mogłaby zostać objęta podstawa odmowy udzielenia wizy?
- b) Czy dla udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze w związku z pytaniem trzecim lit. a) wymagane jest zawieszenie wydania rozstrzygnięcia w postępowaniu w przedmiocie środka odwoławczego, toczącym się w państwie członkowskim, które wydało ostateczną decyzję i przeciwko temu państwu, do czasu, gdy osoba ubiegająca się o wizę będzie miała możliwość wniesienia środka odwoławczego w innym państwie członkowskim (względnie w państwach członkowskich), a jeżeli osoba ta z tej możliwości skorzysta, to do czasu wydania (ostatecznego) rozstrzygnięcia w przedmiocie tego środka odwoławczego?
- 4) Czy dla odpowiedzi na powyższe pytania znaczenie ma okoliczność, czy organom państwa członkowskiego (względnie państwu członkowskiemu) (względnie państwowi członkowskiemu), które złożyło (względnie złożyły) sprzeciw wobec wydania wizy, zostanie umożliwione przystąpienie do postępowania w przedmiocie sądowego środka odwoławczego od ostatecznej decyzji jako drugiemu podmiotowi mającemu status strony przeciwnej i w ten sposób będzie ono mogło (względnie będą one mogły) przedstawić uzasadnienie dla powodu lub powodów, które legły u podstaw sprzeciwu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. 2009, L 243, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 14 marca 2019 r. — K.A./Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-226/19)

(2019/C 187/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem